

РЕШЕНИЕ

№ 38521

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **8129** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Производството е образувано по жалба на И. В. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002925/12.06.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП, издадена от Е. Л. Б. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). В жалбата, подадена чрез административния орган, се излагат доводи в две насоки. На първо място се твърди липса на извършено виновно административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, поради което счита за незаконосъобразна процесната ПАМ – жалбоподателят поддържа, че не е бил и не е могъл да бъде уведомен за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, тъй като съобщенията на застрахователя и Гаранционния фонд са били насочени към предишния собственик на превозното средство, а съгласно Тълкувателно решение № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ВКС и ВАС, при липса на уведомяване на собственика деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП е несъставомерно поради отсъствие на вина. На второ място се твърди нарушение на принципа на съразмерност и несъответствие с целта на закона, тъй като жалбоподателят е предприел незабавни действия за отстраняване на нередността. Искане за отмяна на заповедта, спиране на допуснатото предварително изпълнение и присъждане на направените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.С., която поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалвания административен акт. Моли за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - Е. Л. Б. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от процесуалния й представител, който счита жалбата за неоснователна и моли съда за нейното отхвърляне. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя Н. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отнето СУМПС №[ЕИК].

Като фактическо основание за издаването на заповедта е посочен съставеният Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5644213/11.06.2026 г. срещу И. В. Н., в присъствието на свидетеля И. И. Б., съгласно който на 11.06.2026 г. около 14:45 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към [населено място], жалбоподателят управлявал личния си лек автомобил „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената на кръстовището за [населено място] проверка и справка с РСОД се установило, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация, считано от 04.06.2026 г., по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, при уведомление от Гаранционния фонд за липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

Посочено е, че с това жалбоподателят виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. При съставянето на акта жалбоподателят не е направил възражения, но в законоустановения срок е подал писмени „Обяснения и възражение“ до Началника на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, в които подробно обяснява, че не е бил уведомен за прекратената регистрация: закупил автомобила на 29.12.2025 г. и в едномесечния законов срок сменил регистрационния талон и информирал застрахователното дружество за промяната в собствеността; платил дължимата вноска по застрахователната полица и бил уведомен, че ще получава известия за следващите вноски по SMS или по телефона, каквито до момента на проверката не получил. След проверката установил от застрахователния си агент, че е налице техническа грешка – съобщенията на застрахователя и Гаранционния фонд са били насочени към предишния собственик на автомобила, който въпреки предоставения му номер на жалбоподателя, заявил, че автомобилът е продаден и това не го засяга.

На 12.06.2026 г. процесната ЗППАМ е издадена от Е. Л. Б. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощена със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, и е връчена лично на жалбоподателя на същата дата, видно от разписката към заповедта. От приложената справка за регистрацията на процесното превозно средство се установява следната хронология: на 04.06.2026 г., 04:03 ч., регистрацията на автомобила е служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, при уведомление от Гаранционния фонд за липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ (отразено уведомление № 291/08.05.2026 г., изпратено на 03.05.2026 г.); на 11.06.2026 г., 16:48 ч. – т.е. в деня на извършената проверка, около два часа след нея, но преди издаването на обжалваната заповед – регистрацията е служебно възстановена по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, при уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

От приложената застрахователна полица на ЗД „Булинс“ АД се установява, че на 11.06.2026 г., в 16:48 ч., жалбоподателят е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил. От приложения договор за покупко-продажба на пътно

превозно средство от 29.12.2025 г. и свидетелството за регистрация на автомобила се установява, че жалбоподателят е придобил собствеността върху него на посочената дата.

По делото са приети заповед № 5133-14431/01.12.2025 г. на директора на СДВР, с която издателят на процесната ЗППАМ – инспектор Е. Л. Б., е преназначена на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР; заповед № 5133-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която длъжностните лица от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР са оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП; заповед № 5133-9758/13.09.2024 г. на директора на СДВР, с която актосъставителят на АУАН – мл. автоконтрольор М. Б. Т., е назначен в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР; както и заповед № 81213-632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи относно определяне на службите за контрол по ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (заповедта е връчена на жалбоподателя на 12.06.2026 г., а жалбата е заведена в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР на 16.06.2026 г.), подадена е от надлежна страна – адресат на акта, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: издаден ли е актът от компетентен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

С оглед приетите по делото заповед № 5133-14431/01.12.2025 г. на директора на СДВР, установяваща длъжностното положение на издателя на заповедта Е. Л. Б. в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, и заповед № 5133-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, оправомощаваща длъжностните лица от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, съдът приема, че обжалваната заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган. Заповедта е издадена и в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактическите и правните основания за нейното издаване.

Относно съответствието на заповедта с материалния закон съдът съобрази следното: фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. чл. 171, т. 1, б. з), г) от ЗДвП включва управление на МПС от жалбоподателя в качеството му на водач и извършено от него нарушение по чл. 175, ал. 3, вр. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. Не се спори и се установява от доказателствата качеството „водач“ на жалбоподателя към датата на проверката. Установява се и че към същия момент – 11.06.2026 г., 14:45 ч. – управляваният от него автомобил е бил с прекратена регистрация, считано от 04.06.2026 г., поради констатирана от Гаранционния фонд липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (в сила от 07.09.2025 г.) не се изисква изрично уведомяване на собственика от компетентните органи за самото прекратяване на регистрацията, за да породи то правни последици – достатъчно е Гаранционният фонд да е изпратил надлежно уведомление по реда на чл. 574, ал. 10 и 11 от Кодекса за застраховането, каквото в случая е налице (уведомление № 291/08.05.2026 г.). Ето защо съдът приема, че към момента на извършване на нарушението обжалваната заповед е издадена в съответствие с материалния закон и предпоставките по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП обективно са били налице.

Отделен е въпросът, поставен от жалбоподателя, дали при доказаната липса на достигнало до него уведомление за прекратяването – поради насочването на съобщенията на застрахователя и Гаранционния фонд към предишния собственик на автомобила – е налице вина по см. на чл. 6 от ЗАНН за нарушението по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Съдът намира, че не се налага произнасяне по този довод, доколкото жалбата се явява основателна на самостоятелно, независимо основание, изложено по-долу.

Заповедта противоречи на целта на закона по следните съображения: принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване на безопасността на движението по пътищата, а не санкция за вече извършено нарушение. От приетата по делото справка за регистрацията на автомобила и представената застрахователна полица се установява, че само около два часа след извършената проверка – на 11.06.2026 г. в 16:48 ч., т.е. в същия ден, в който е констатирано нарушението, но преди издаването на самата заповед на 12.06.2026 г. – жалбоподателят е сключил валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, вследствие на което регистрацията на автомобила е била служебно възстановена. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед причината за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила вече е била отстранена по волята на жалбоподателя, а с това и опасността, срещу която е насочена мярката. При това положение съдът намира, че към момента на постановяване на заповедта целта на закона вече е била постигната чрез собствените действия на жалбоподателя – действия, предприети незабавно след узнаването за проблема с регистрацията и предшествани от обективни обстоятелства (насочване на уведомленията към предишния собственик на автомобила), които не са могли да бъдат вменени във вина на жалбоподателя. Поради това налагането на принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС“ за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се явява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

Предвид изложеното, обжалваната заповед е издадена от компетентен орган и в съответствие с материалния закон, но в противоречие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода от спора и своевременно заявената претенция, ответникът следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в размер на 205,11 евро, от които 5,11 евро платена държавна такса по делото и 200 евро за платеното адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото договор за правна помощ и съдействие.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002925/12.06.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП, издадена от Е. Л. Б. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на И. В. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 205,11 (двеста и пет евро и 0,11 цента) евро, представляващи сторените по делото разноски.

Решението е окончателно.